

DELAVSKA POLITIKA

IZHAJA TRIKRAT TEDENSKO: OB TORKIH, ČETRTHIH IN SOBOTAH

Naročnina v Jugoslaviji znaša mesečno Din 10.—, v inozemstvu mesečno Din 15.— — Uredništvo in uprave Maribor, Ruška cesta 5. poštni predal 22. telefon 2326. Čekovni račun št. 14335. — Podružnice: Ljubljana, Delavska zbornica — Celje, Delavska zbornica — Trbovlje, Delavski dom — Jesenice, Delavski dom. — Rokopis se ne vračajo. — Ne frankirana pisma se ne sprejemajo. — Mali oglasi trgov. značaja vsaka beseda Din 1.—, mali oglasi, ki služijo v socialnem namenu delavstvu in namočencem, vsaka beseda Din 0,50

Štev. 10 • Maribor, torek, dne 24. januarja 1939 • Leto XIV

Reševanje problemov

Država, politične stranke, razne osebe in končno tudi ideologije imajo svoja vprašanja, probleme in mnenja. To ni nič nenaravnega, ker so to elementi razvoja.

Vendar je razlika med temi elementi in še bolj med reševanjem in namenom reševanja vseh takih važnih problemov in vprašanj, ker ni odvisno le od tega, s kakšnim geslom se vprašanja rešujejo, ampak tudi od tega, kakšne so vrline onih, ki ta vprašanja rešujejo. Gre pri tem tudi za to, ali so elementi objektivni, lojalni in iskreni.

Če ima reševanje problemov te stvarne in osebne prednosti v udeležencih, potem je rešitev tudi najtežjega vprašanja lahka.

Te dni je pisala »Samouprava« o hrvaškem vprašanju in rekla, da je po volilnem uspehu dr. Stojadinović najbolj opravičen, hrvaško vprašanje reševati. K ta... Jedro vprašanja je, da se... tako, da bodo vsi deli države ali državljanov zadovoljni v mejah, ki so mogoče in odgovarjajo objektivnosti ali pravičnosti, če teh res ni. Računati se mora torej z vsemi komponentami in jih pritegniti h konstruktivnemu sodelovanju, ker hrepene po njem. Omalovaževanje ali neupoštevanje vseh teh sil razkrajja in veča krog nezadovoljstev, kar absolutno ne more pospeševati koncentracije duhov v pravcu, ki ga vsi želimo.

Mi smatramo, da je vsaka politika, ki omejuje razmah zdravega duha, škodljiva, ker ovira napredek v kulturnih, političnih, gospodarskih in socialnih vprašanjih. Lep napredek v vseh teh panogah je znak zdravih razmer. Mogoč je pa seveda le v pravi svobodi, v vzajemnosti in spoštovanju idej, naziranj, sodelovanju in ob nesebični iskrenosti.

To velja za vsa življenjska vprašanja v rodbini, državi in človeški družbi. In kjer tega ni, tam so boji utemeljeni v razvoju.

Sabotaža v Ženevi?

Govorili so in ničesar sklenili.

Na dnevnem redu seje sveta Društva narodov sta bili dve glavni vprašanji — špansko in kitajsko. In v teh dveh vprašanjih ni bilo mogoče doseči enotnosti.

Izvoljen je bil za špansko vprašanje poseben odbor, v katerem so zastopniki Anglije, Francije, Rusije in Španije. — Odbor za kitajsko vprašanje pa obstoja iz zastopnikov Francije, Anglije, Letške, Rusije in Kitajske. Oba odbora imata tajne seje.

V španskem vprašanju se ne morejo zediniti, ali naj se zračno bombardiranje odprtih mest obsodi vobče ali le v posameznih slučajih. Angleški zastopnik odklanja enostransko obsodbo.

V kitajskem vprašanju gre za to, da se obrani zveza s Kitajsko in nje prijaznimi državami, obenem pa od Društva narodov odvrne sum, da se izvajajo neke sankcije. Tudi v tem primeru je Anglija ona, ki se upira ostri obsodbi Japonske.

Rešeno je bilo vprašanje Gdanska. Komisar v Gdanskem je opozoril, da se nekateri odloki novega senata ne ujemajo z ustavo mesta. Zahtevajo namreč odslovice komisarja Burckhardta. — Društvo narodov komisarijata sicer ni še odpravilo, vendar odide komisar na dopust — do rešitve vprašanja.

Tako so ostala važna vprašanja nerešena in odgodena, kakor že nekaj let. Društvo narodov ni forum za odločitve, ampak samo za diskusijo.

Francija odklanja intervencijo v Španiji

Francoski zunanji minister Bonnet bo na interpelacije odgovarjal šele te dni.

Klic iz Španije po pravičnem koncu vojne v Španiji je v svetu odjeknil močno. V Angliji in Franciji obsojajo že širši krogi dejansko protekcionistično politiko nevmešavanja, deloma, ker se ne izvaja in deloma, ker se izvaja v prilog eni stranki, druga pa trpi zaradi tega.

V francoskem parlamentu narašča krog zagovornikov oborožene intervencije, vendar pa vlada odločno zagovarja dosedanje politiko.

V listu »Intransigeant« je izšel članek, ki očitno pojasnjuje in utemeljuje stališče vlade glede španskega vprašanja.

List ugotavlja, da je politika nevmešavanja preprečila razširitev španskega konflikta, poraz republikancev bi bil obenem poraz Francije, Anglija hoče ostati nevtralna in bi Francije ne podprla, če bi se zapletla v vojno zaradi Španije, Mussolini je Chamberlainu izrecno obljubil, da ostane po vojni v Španiji status quo, Francija bi se v konfliktu morala braniti na dveh frontah že sedaj, v španskem konfliktu kar na treh in končno rabi Francija v sedanjem mednarodnem položaju svoje sile za lastno obrambo in ne more porabljeni vojsko drugje.

Tudi vojaški odbor poslanske zbor-

nice je predlog za dobavo orožja republikanski Španiji odklonil z 10 proti 5 glasovom.

Po vseh pojavih in izjavah je očitno, da špansko politiko obvladuje Anglija s svojo mešetarsko taktiko, ki ima namen izolirati obenem mednarodno politiko po Društvu narodov kakor tudi že večkrat poudarjano zvezo svetovnih demokratičnih sil, pa osnovati neke nove vojne zveze s poljubnimi silami, ki bi bile pripravljene sodelovati z njo po intencijah nedotakljivosti angleškega svetovnega imperija.

Jedro te politike je ustvarilo današnji položaj na svetu.

Major Atlee piše Chamberlainu radi Španije

Vodja angleške delavske stranke Attlee je naslovil na Chamberlaina novo pismo, v katerem pravi:

»Presenečen sem, da ste ponovno izjavili, da bi sprememba politike nevmešavanja povzročila razširjenje španske vojne in druge težke posledice.

Spominjali se še boste, da ste 2. novembra obvestili poslansko zbornico, da je popolnoma jasno, da špansko vprašanje ne predstavlja več nevarnosti za mir Evrope. Zato ne razumem,

zakaj bi pomenila nevarnost človečanska pomoč ljudem v republikanski Španiji, medtem ko oborožena pomoč generalu Francu ne ogroža ničesar. — Drugič ima legalna španska vlada po mednarodnem pravu pravico, da dobiva tudi orožje.« Attlee zahteva nadalje takojšnje sklicanje zbornice, ki naj sklepa vzpričo položaja v Španiji, kjer so odkrile svoje karte sile, ki so proti Britaniji in njeni zaveznici, Franciji.

Francoski socialisti za republikansko Španijo

Že več dni traja v francoskem parlamentu debata o zunanji politiki, v kateri je zdaj na prvem mestu špansko vprašanje. Socialistični poslanci z vso ognjevitostjo zahtevajo, da se španska meja odpre. Za Blumom so govorili še soc. poslanci Camille Planche, Bedouce, Georges Izard i. dr.

Izard je med drugim izjavil:

»Vojna v Španiji je za Italijo sredstvo, da stavi Franciji svoje teritorialne zahteve.«

Obrnjen proti predsedniku vlade Daladieru je rekel:

»Če ostane vlada pasivna, ne pomeni vaša triumfalna pot po ogroženem Sredozemskem morju nič drugega, kakor zadnji blesk veličine, ki ste jo šli poveljati, da zatone.«

Socialistični poslanci so pozvali vlado, naj sprejme Rooseveltovo ponudbo in naj da pobudo za mednarodno konferenco, ki bi razpravljala o vseh političnih spornih vprašanjih. Španiji naj pa nemudoma priskoči na pomoč.

Po obisku grofa Ciana

Beograd, 22. jan. AA. O obisku italijanskega zunanjega ministra grofa Ciana v Jugoslaviji je bil izdan naslednji službeni komunikat:

Prijateljski obisk italijanskega ministra za zunanje zadeve grofa Ciana pri predsedniku jugoslovanske vlade in ministru za zunanje zadeve dr. Milanu Stojadinoviću je dal možnost za vsestransko izmenjavo naziranj, ki je bila prežeta z največjo prisrčnostjo.

Oba državnika sta mogla tudi ob tej priliki ugotoviti z zadovoljstvom popolno funkcioniranje, kakor tudi srečne posledice italijansko-jugoslovanskega pakta z dne 26. marca 1937. ki je eden osnovnih elementov politike obeh držav.

Istočasno sta oba državnika razpravljala o položaju v raznih delih Evrope. ki se tičejo Italije in Jugoslavije ter sta ugotovila skupno voljo, da obe državi nadaljujeta in poglobita svoje sodelovanje v interesu konsolidacije miru in reda v tem delu Evrope s sporazumi z vsemi zainteresiranimi državami, kakor tudi v zvezi z manifestacijami v državah, ki so sosede Jugoslavije, ktere manifestacije so v Jugoslaviji našle

ugoden odmev. V to sodelovanje Italija prinaša konstruktivnega duha osi Rim-Berlin.

Ob tej priliki sta oba državnika razpravljala tudi o gospodarskih vprašanjih ter sta ugotovila, da se gospodarski obeh držav dopolnjujeta in da obstojajo tudi na tem področju velike in široke možnosti, ter sta zato obe vladi sklenili, da bosta v čim tesnejšem stiku delali na novem ustvarjanju.

Na lovu v Belju, ki se ga je udeležil tudi knez-namestnik Pavel, je grof Ciano ustrelil sam 64 zajcev.

Preveč premoga — 1.100 rudarjev bo ostalo brez dela

Usoda delavstva.

V premogovnikih družbe Monte Promina, v gorovju istega imena v Dalmaciji, je bilo že lansko leto na zimo odpuščenih 500 rudarjev, ker ni bilo odjemalcev za premog. Sedaj so se za loge premoga že bolj nakupičile, vsled česar bodo najbrž odpustili še 600 ru-

V Kataloniji trajajo boji brez prestanka

Republikanci še vedno na umiku.

V Kataloniji se vrše boji z nezmanjšano silo. Pritisk nacističnih vojnih sil je slej ko prej močan in republikancem ne preostaja ničesar drugega kot umik na obrambne postojanke, v okolici Barcelone, ker se na ravnem terenu južno-zapadno in zapadno od Barcelone ne morejo uspešno ustavljati navalu nadmočnega nasprotnika.

Težnja republikanskega vojnega vodstva je, da obrani prodiranje nacistov v ozemlje severozapadno od Barcelone, da s tem prepreči prekinitev zveze med Barcelono in Francijo. Zato je računati s tem, da se bo fronta najbrž ustalila okrog 15 km južno in zapadno od Barcelone, odkoder bi v loku potekala proti dolini reke Segre v Pirenejih.

Na estramadurskem bojišču

zaznamujejo republikanci nove uspehe. Prizadevanja nacistov, da bi zavrla republikansko prodiranje, je ostalo brez uspeha.

Španske vojne še ne bo konec

Francoski general Michel piše v »Paris Midi« o vojnem stanju v Španiji. — Michel meni, da je mnenje, da bo sedanja nacistična ofenziva v Španiji naglo končala vojno s Francovo zmagao. Ofenziva se bo vsekakor ustavila pred Barcelono, kjer bo naletela na umetne in naravne ovire. Barcelona se bo zaradi svojega zemljepisnega položaja in svojih utrih pasov lahko še dolgo branila. Barcelona sama se po generalovem mnenju lahko brani nekaj mesecev.

Izpremema v belgijski vladi

Spaak ni več zunanji minister.

Predsednik belgijske vlade je iznova izpopolnil vlado. Predsednik vlade je Spaak (socialist). Socialisti imajo še ministrstvo javnih del, socialne politike, notranje stvari in narodno gospodarstvo. Zunanji minister je liberalec Janson, krščanski demokrati pa imajo ministrstva za prosveto, narodno zdravje in za promet; katoliška stranka ima ministrstvo za kolonije in finance. Ministrstvu pravde in kmetijstva še nista zasedeni. Nova vlada pomeni koncentracijo političnih strank.

darjev. Prizadetih bo 5000 rodbinskih članov.

Problem zaposlitve delavstva je vedno bolj kompliciran.

S. Ivanu Mlinarju - 70-letniku!

S. Ivan Mlinar je bil rojen dne 24. januarja 1869. v vasi Medvedje Brdo blizu Idrije. Šolo je obiskoval v domačem kraju, potem pa je šel v ljudsko šolo v Idrijo. V Idriji je dovršil 4. razred in odšel na to v Ljubljano na gimnazijo. Po absolviranju 4. gimnazijskih razredov se je šel učiti tiskarstva. Bil je vajenec v »Narodni tiskarni« od 16. julija 1889 in do 31. decembra 1890, nato pa v »Društveni tiskarni« Dragotina Hribarja v Celju, kjer je tudi dovršil učno dobo 23. julija 1893. Kot pomočnik je delal nekaj časa v »Katoliški tiskarni«, kjer je ostal do julija 1914, ko je moral za par mesecev k vojakom. Po vrnitvi iz vojaške službe je menjal poklic in postal uradnik bolniške blagajne.

S. Ivan Mlinar je danes dopolnil sedemdeset let.

Besede, ki jih naslavljamo nanj ob tem visokem življenjskem jubileju veljajo ustvarjalnemu delu nestorja socialističnega gibanja v Sloveniji, neustrašenemu bojevniku za pravice delavskega razreda, vnetemu zagovorniku ponižanih in razžaljenih, možu kremenitega značaja, možu poštenjaku.

Pred skoro petdesetimi leti je s. Ivan Mlinar posvetil svoje življenjske sile socialističnemu delavskemu gibanju in je danes, ob svoji sedemdesetletnici še prav tako aktiven, prav tako plodonosen, kot je bil na začetku.

Teh petdeset let intenzivnega, neprestanega dela pomeni petdeset let žrtvovanja, samozatajevanja, potrpljenja, ponižanja, kar prenese samo človek idealist, človek, ki je do dna prepričan v poslanstvo velike ideje in prežet velike ljubezni do trpečih.

Tak je s. Ivan Mlinar, ki v delavskem gibanju ni nikdar iskal sebe, ampak druge.

Ni je grane socialističnega delavskega gibanja, na čije področju ne bi bil s. Mlinar rezal brazd in sej.

Povojna doba je našla mnogo prerokov, mnogo imakov, pa malo solidnih delavcev.

V tej dobi, ko so neznanci in nezalci s pomočjo revolucionarnih fraz in plehkih gesel čez noč postajali oboževani voditelji delavskih mas, s. Mlinar niti za trenutek ni pomišljal, da bi konkuriral demagogiji, ampak je ostal zvest načelom znanstvenega socializma, njegov propovednik, v vsakdanjem političnem življenju pa borec za ohranitev svobode s pomočjo demokracije. To je bilo takrat nepopularno in nezaželeno.

Toda razvoj je dal s. Ivanu Mlinarju prav. In mi njegovi učenci, in vsi ostali, ki se nas ni oprlela vrtoglava omotica, ki smo šli z njim, imamo eno prijetno zavest, da smo iz splošnega razsula rešili vsaj nekaj, jedro, okoli katerega se je v teku let pričelo znova okupljati organizirano delavsko gibanje.

Redkobeseden in skromen s. Mlinar nikdar ni silil v ospredje. Pa ne samo, da ni silil, tudi maral ni, pa naj si smo mu še tako prigovarjali.

On je bil in je najraje anonimni delavec v socialističnem pokretu. Baš to pa je tudi dvignilo njegov ugled in avtoriteto. Vselej kadar je treba najti izhod iz zamatnega položaja, dobiti dober nasvet, izgledati nasprotja in odločati, tedaj iščemo njega, nepristranega, izkušnega in odkritega sodruga, ki mu je zamera gori dol, resnica in stvarnost pa nad vse.

Brez s. Mlinarja ne gre. Zato je, sedemdesetletnik, postal znova predsednik najvišjega foruma strokovnih organizacij v Sloveniji in to v najkriticnejši dobi, ki jo preživlja razredni delavski pokret v Evropi.

To je lik s. Ivana Mlinarja, ki se dviga pred nami.

Njegov duh živi v stolpcih naše »Delavske Politike«. Časnikarstvo je specijelno področje, na katerem je naš s. Mlinar doma. Menda še ni bilo slovenskega socialističnega glasila, pri katerem on ne bi bil sodeloval ali bil celo glavni urednik.

Naši »Delavski Politiki« posveča svoje velike zmožnosti že dolgo vrsto let. Koliko uvodnikov in drugih člankov je že napisal med tem časom! Vsi pa razodevajo, da potekajo izpod peresa človeka, ki ve za kaj gre in kaj hoče.

Vsako idejo in misel izoblikuje jasno, njegova beseda zveni prepričevalno in vzgojno. Njegovi idejni, načelni članki so trajne vrednosti pa najsi jih čita človek ob katerikoli priliki. »Delavska Politika«, to je tudi del s. Mlinarja. S. Mlinar ve, kaj pomeni tisk za delavstvo, zlasti še »Delavska Politika« v sedanjih prilikah in časih, ko hoče reakcija s silo podjarmiti

svobodo duha v znamenju iztegnjenih rok in izmalicenihi križev. Pozno v noč presedi sedemdesetletnik pri pisanju člankov v ne majhno sramoto tistih, ki se jim zdi težko, da bi samo včasih žrtvovali nekaj prostega časa za svoj list, ga širili in mu nabirali naročnikov.

Zato ima naša »Delavska Politika« ob sedemdesetletnici s. Ivana Mlinarja še tem večjo

moralno dolžnost, da prikaže jublanta in njegovo delo široki delavski javnosti, mladini za vzgled vsem nam pa v vzpodbudo pri delu in boju za ideale človečanstva: svobodo, mir in socialno pravičnost, čije uresničitev predstavlja ideja mednarodnega socializma.

S. Mlinar, naše čestitke k Tvojemu jubileju, ostani z nami, kakor hočemo ostati mi s Teboj!

T. M.

Sodrugu Ivanu Mlinarju

k 70 letnici življenja.

Zdi se mi, da gledam po neskončni in žalostni planjavi pred seboj, ki je vsa pokrita s sključenimi hrbtji, ki pretežko breme jim izžema znoj.

Glave vsem so sklonjene, oči uprte v tla, nihče ne upa se ozreti v zlat prestol, ki na njem sedi demon strašan, izvor gorja, robstva in nasilja stoletni naš simbol.

Sredi morja teh sključenih postav le majhna je skupina hrabrih mož stala tam pokoncu in ni sklonila glav, v očeh jim je sijal upor: Ne boš!

O, da več med nami takih bi imeli, neumorno vztrajnih, brez kričavih fraz, tedaj v naporih plemenitih bi uspeli in svet bi spet dobil človeški svoj obraz.

Ne boš nam zlomil volje ne duha, pred teboj ne bomo padli v prah, smo peščica le, ki pa se ne uda čeprav razširjaš le trepet in strah!

Med temi smelimi si Ti, naš dragi Janez, iz pravličnega idrijskega kota, ki sedemdeset let praznuješ danes, odkar si stopil na življenjska pota.

Malo si užil veselja, več trpljenja, mnogo razočaranj si doživel; srce Tvoje, polno hrepenenja, ni še ostarelo, čeprav si osivel.

Dr. Avg. Reisman:

„Kaj, Mlinar - že 70 letnik?“

Tako bo z menoj vred vzkliknil vsak njegov znanec, ko bo dobil v roke to številko »Delavske Politike«.

Ne morem verjeti. Saj so njegove oči še vendar tako mladostne in žive, kot more gledati le prav mlad slovenski fant. In če kje, potem gotovo pri Mlinarju velja tista modrost, da leta še ne kažejo starosti.

Ampak, nič ne pomaga, verjeti moramo, da je že 70 let od tega, ko je s. Mlinar tam nekje sredi sadonosnika nad Idrijo prvič zajokal in se začel uveljavljati, čeprav majhen in droban, z veliko in neugnano življenjsko silo.

Tja v tisti skromni dom, v tisto lepo dolinico mu še vedno uhajajo želje in spomini na mlada leta. Kadar je dobre volje in ga boste prav lepo prosili, pa potegne iz žepa listnico, polno oguljenih papirjev, med katerimi skrbno čuva sliko svojega domačega kraja.

Že to je tako lepo pri s. Ivanu Mlinarju.

In zakaj tako neradi verjamemo njegovi 70 letnici? Kdo pa je še tako čil in krepak, kot on, ki se zvečer pripelje v Maribor, konferira do polnoči in čez, nato čaka potrepljivo na brzovlak proti Ljubljani in zjutraj je že zopet v pisarni. Pa tudi narobe jo ubere, do polnoči piše v ljubljanski kavarni, potem na vlak, ki pripelje v Maribor po 4. uri zjutraj in si potem do 8. ure ogleduje jutranji Maribor, nato se pomenimo in po obedu se pelje Mlinar nazaj.

Za me je že v tem ves Mlinar, menda v vseh 70 letih vedno enak: Skromen, točen in žilav, tih, pa resen in globoko misleč. Kar reče in obljubi, to stori. Zato pa je tudi največkrat tiho. Toda kar on reče, še bolj pa, kar zapiše, to zaleže, ima jedro, vsebino in program. Koliko zlatih zrn je že natrosil v »Delavski Politiki«! In se ni bati, da bi izostal. Če ne zametajo na pošti, je njegovo pismo točno tu-

kaj, vsako jutro, ko gre »Delavska Politika« v tisk.

Predno je dosegel 70 let je seve doživel v delavskem gibanju tudi na kupe razočaranj, polomov, zgubljenih bitk, obupnih porazov, temnih dni kot najbolj črna noč, spoznal je izdajalce in zajce, celo armado takih, ki so radi tega in brez tega pometali puško v koruzo, zapustiti bojišče in še morda Mlinarja osebno.

Ivan Mlinar ni samo ostal, on tudi ni prekrizal rok, ni se umaknil v armado kritikov in črnogledov, ni se podal v letih starosti na oder učiteljev, profesorjev, niti vsevedočih očetov, niti menda ni bilo nikogar, ki bi ga potiskal v tabernakeli. Ostal je po svoji volji vsled svoje notranje potrebe in lastnega nagona samo delavec, ki ne prenese miru in počitka, ki v svojem duševnem gibanju živi, ki se v borbi za socialno pravico ves izživlja.

Blato, ki je v teh dolgih letih neenakega boja brizgalo po njem, se ga ni oprljalo. Kakor plaha ptica na drobnj veji se mi je zdel včasih, ko je po daljšem molku vendarle spregovoril, fin in lasen. On pa ustvarja pri drugih tudi takrat, ko molči. Poslušaj, pogled se ves zgubi v sklonjeni glavi, le njegovi prsti se včasih zgamejo. Govorniki in poslušalci pa prav dobro čutijo na sebi Mlinarjeve oči, vedo, da tehta njihove besede in bi jih bilo sram, če bi jih zalotil... Takrat bi ga pograbila sveta jeza.

Drugače je poln dobrote in ljubezni. Saj le tak more biti ljudski voditelj, ki zna ljubiti s tisto veliko ljubeznijo, ki daje iz svojega trpljenja, iz svoje bogate ustvarjalne duše, iz svoje vedno mlade ljubezni, če tudi piše kalendar že sedemdeseto leto.

Ivan Mlinar, pa tudi mi Te imamo vsi tako radi. In: Ne damo se!

Melhijor Čobal:

Par bežnih spominov na prijatelja Mlinarja

Če verjamate ali ne, res je pa le: S. Mlinar je bil vojak. L. 1914 je bil mobiliziran.

Po kratki dobi je bil vojaščine oproščen in je nastopil 1. oktobra 1914 službo kot uradnik pri Okrajni bolniški blagajni v Ljubljani, ki se je izpremenila v letu 1922 v Okrožni urad za zavarovanje delavcev v Ljubljani in je še danes tam uslužben.

Zanimati se je začel za organizacije, ko se je učil. Nekega dne je šel na zborovanje v Teharje pri Celju, ki so ga sklicali socialisti. Nekdo pa ga je takoj zatožil pri Hribarju, lastniku tiskarne. Ta ga je poklical k sebi in mu dejal: »Fant, Ti si bil na zborovanju na Teharjih in če boš še kdaj hodil na taka zborovanja, bova midva kmalu končala.«

Osebnostno poznam prijatelja Mlinarja že približno 44 let. Poznam ga kot pridnega delavca in sodruga na strokovnem in političnem polju. Ko se je iz Celja preselil v Ljubljano, je postal zaupnik tiskarske organizacije. Precej let sta delala skupaj s Pavličkom, ki ima sedaj tiskarno v Kočevju, v tiskarskem društvu. S. Mlinar se je posebno zanimal tudi za pomožno osebje in ga leta 1911. organiziral v Ljubljani v samostojno podružnico. Mlinar pa ni delal samo za svojo stroko, ampak se je zanimal za vse obstoječe organizacije. Bil je tudi med ustanovitelji Strokovne komisije v Ljubljani. Politični organizaciji je posvetil mnogo prostega časa. V stranki je bilo včasih precej burno. V juniju l. 1914., ravno ob času, ko so padli strelji v Sarajevu, se je vršil v Ljubljani strankin zbor. Tržačanov je prišlo precejšnje število z namenom, da izglasujejo prenos izvrševalnega odbora Jugosl. socialno demokratične stranke v Trst. Na tem zborovanju je bil predsednik umrl Anton Kristan. Strankino vodstvo na Dunaju pa je zastopal Vinarsky, ki je že tudi davno umrl. Tu je Mlinar najodločneje nastopal za to, da ostane izvrševalni odbor v Ljubljani in je s tem tudi prodrl. Za njegov predlog se je izjavila velika večina. Mesec po kongresu je začela svetovna vojna.

S. Mlinar je bil eden izmed tistih sodrugov, ki se ni nikdar silil v ospredje. S težavo smo ga včasih pridobili za kako vidnejšo funkcijo. Bil je vedno tih ali marljivo je delal. Kar je prevzel, je tudi vedno vestno izvrševal. Ker se je zdel nekaterim preveč miren, je nek ljubljanski sodrug napisal v listu »Naprej« notico, ki je bila namenjena prijatelju Mlinarju, in v kateri je dejal, da se po ljubljanskih ulicah spreha neka blede senca, ki bo svoje življenje kmalu končala. Ko se spominjam na čase, ko sem spoznal s. Mlinarja — od tega je približno 44 let — in ga vidim hoditi po ljubljanskih ulicah korajžnega, telesno zdravega, duševno pa najbolj odločnega boritelja za pravice delavskega razreda, sem neizrečno vesel, saj njegov vzgled vzpodbuja tudi mene. Zato sem se odločil, da mu k njegovim 70 letnici prav iz srca čestitam in želim, da bi še mnogo let ostal zdrav in to kar je danes, aktiven v delu in boju za delavski razred in socializem.

Zadnje vesti

Proglasitev vojnega stanja nad vso republikansko Španijo

Vlada v Barceloni je proglasila vojno stanje nad vso republikansko Španijo. Vlada bo ostala še nadalje v Barceloni.

Ameriški parlamentarci proti totalitarnim državam. Predsednik zunanje-političnega odbora ameriškega kongresa (parlamenta) se je izjavil za najodločnejšo borbo proti totalitarnim državam. Obenem je pričela v Zedinjenih državah nova propaganda proti prepovedi izvoza orožja v Španijo. V Zedinjenih državah računajo s tem, da bo vojna v Španiji še dolgo trajala.

Nov češkopolski incident. Poljska vlada trdi, da so češkoslovaške obmejne straže streljale na skupino poljskih vojakov in dva ubile. Radi tega je poljska vlada odredila izgon več čeških rodbin s tešinskega ozemlja.

Bivši zunanji minister Francije Paul Boncour je govoril na zborovanju v Parizu in obsodil zadržanje zapadnih vesel napram CSR in vso politiko Anglije in Francije od zasedbe Porenja dalje.

Protestna zborovanja proti obvezni vojaški službi prireja v Londonu liga proti prisilnim naborom.

Malo je manjkalo, da se osebni vlak ni zvrnil v reko Kolpo pri Karlovcu. V nedeljo, dne 22. januarja ponoči je osebni vlak na progi Karlovac—Ljubljana zavozil v velik zemeljski plaz, ki je zasul progo. Pri tem je vlak iztiril in le srečnemu slučaju je pripisati, da se ni zvrnil preko strmega pobočja v strugo reke Kolpe.

